

søge Lægehjælp, men det er dog kun en Formodning, og det vil i allerhøjeste Grad bero paa Lægerne selv, om dette vil ske. Selvfølgelig kunne Lægerne, hvis de nu ville rejse et højt Skrig om det forfærdelige, der var sket ved denne Lov, skræmme Folk bort, men jeg har den Tro til Lægestanden, at den ikke vil gøre det, men at den loyalt vil bøje sig for Loven og søge at faa det bedst mulige ud deraf, thi den er i Virkeligheden en Støtte for de Læger, der ville søge at faa Sygdommen udryddet, for saa vidt som det netop er det, det drejer sig om, at faa de syge til at fuldføre Kuren. Der er jo ikke Tale om, at Patienterne blive overgivne til Lægernes Vilkaarlighed, det er netop det, de nu ere. Nu kunne Lægerne paalægge dem at komme igen for at fuldføre Kuren, men det er meget vanskeligt for Lægerne at gøre det, thi Patienten kan let faa den Opfattelse, at det er for at trække Penge fra ham. Men en samvittighedsfuld Læge søger naturligvis at paavirke Patienten til at fuldføre Kuren, og en fornuftig Patient fuldfører den ogsaa. Det, som saaledes alle hæderlige Læger stræbe efter, og som alle fornuftige Patienter gøre, er ganske simpelt det, vi ville gøre til almindelig Regel.

Saa skal jeg ikke udtale mig om ret mange andre Ting. Jeg tror ikke, det er nødvendigt at omtale andet end det sidste Ændringsforslag, som gaar ud paa, at Loven skal revideres om 6 Aar. Det ser, som det ogsaa blev sagt, ganske uskyldigt ud, og dog maa jeg meget fraraade det. Sagen er nemlig, at der rimeligvis, efter at denne Forandring er sket, vil komme en Del Uro i disse Forhold. Det viser sig de allerfleste Steder, hvor den politimæssige Kontrolering ophæves, at der den nærmeste Tid derefter kommer Uro i Forholdene. Fra de prostitueredes Side prøver man og prøver, hvor langt man kan gaa, og fra Politiets Side er der ogsaa nogen Usikkerhed om, hvordan man skal tage fat. Det har vist sig f. Eks. i Christiania og mange andre Steder, at der kommer Uro i Forholdene. Borgerne blive opskræmmede og sige: Det er rent galt nu, lad os vende tilbage til det gamle. Det kan være Faren ved dette Forslag. Hvis det bliver bestemt, at Loven skal ændres inden et kort Aaremaal, har man ikke naaet nogen virkelig Erfaring, og derfor kommer man let under Uroen til at gribe forkert og maaske til at vende tilbage til det gamle, hvad jeg for min Part i høj Grad vilde beklage. Vi maa

netop bede om Taalmodighed for at se, hvorledes denne Lovs Virkninger ville blive, og vi maa bede om Støtte fra alle gode Kræfter i vort Folk, for at der kan komme et godt Resultat ud deraf. Naar det gælder i al Almindelighed, at Loven kan ikke omskabe Forholdene, saa gælder det i ganske særdeles Grad en Lov angaaende et saadant Forhold. Loven kan ikke borttage Hindringerne, men vi maa paakalde de øvrige Kræfter i vort Folk, baade Kirkens og Skolens, humane Menneskers, Politikeres, Pressens Hjælp osv., for at Loven virkelig skal kunne naa sin Hensigt, blive en virkelig Modarbejdelse af Utugten og af de veneriske Sygdomme. Jeg tvivler ikke om, at den kan det, og skal endnu en Gang anbefale Forslaget til Vedtagelse.

Justitsministeren (Alberti): Jeg skal ved denne 2den Behandling af Forslaget ikke indlade mig paa Betragtninger af Sagen i sin Almindelighed, i den Henseende kan jeg nøjes med at henvise til mine Udtalelser ved første Behandling. Jeg skal her alene omtale de stillede Ændringsforslag. Det vil erindres, at jeg ved første Behandling udtalte, at jeg følte mig forvisset om, at Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det forelaa, var saa godt, at det ikke kunde forbedres, men at jeg skulde være fuldkommen villig til at forhandle med Udvalget om de Ændringer, som fra en eller anden Side maatte ønskes i Lovforslaget. Det viste sig, da jeg fik Ændringsforslagene fra Udvalget, at jeg havde Ret i min Betragtning, idet ingen af de Ændringer, som Udvalget havde stillet op, efter min Mening kunde medføre Forbedringer af Lovforslaget, og for saa vidt har jeg ogsaa faaet Medhold i denne Betragtning, som de ærede Ændringsforslagsstillere have ved meget væsentlige af deres Ændringsforslag taget adskillige af de Betragtninger, som jeg ved Konferencen med Udvalget gjorde gældende, til Følge og omarbejdet deres Ændringsforslag. Alligevel, trods denne Omarbejdning, kan jeg ikke komme til noget andet Resultat, end at intet af de stillede Ændringsforslag vil være nogen Forbedring af Lovforslaget.

Det første Ændringsforslag gaar ud paa, at Bestemmelserne om Anvendelsen af Løsgængeriloven paa de Kvinder, der efter at have modtaget Advarsel dog vedblive at drive Utugt som Erhverv, skulle udgaa. Jeg kan ikke anse dette for rigtigt. Jeg skal henvise til, hvorledes jeg tidligere